Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

25. oktoober 2017*

Apellatsioonkaebus – Määrus (EÜ) nr 1907/2006 (REACH) – Artikkel 57 – Väga ohtlikud ained – Määratlemine – Artikli 2 lõike 8 punkt b – Erand – Artikli 3 punkt 15 – Mõiste „vaheaine“ – Akrüülamiid

Kohtuasjas C-650/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 4. detsembril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), asukoht Brüssel (Belgia),

SNF SAS, asukoht Andrézieux Bouthéon (Prantsusmaa),

esindajad: *avocat* E. Mullier, *avocat* R. Cana ja *barrister* D. Abrahams,

hagejad,

teised menetlusosalised:

Euroopa Kemikaaliamet (ECHA), esindajad: M. Heikkilä ja W. Broere, keda abistasid *advocaat* J. Stuyck ja *advocaat* S. Raes,

kostja esimeses kohtuastmes,

Madalmaade Kuningriik, esindajad: M. Bulterman ja B. Koopman,

Euroopa Komisjon, esindajad: K. Talabér-Ritz, E. Manhaeve, K. Mifsud-Bonnici ja D. Kukovec, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta, kohtunikud C. G. Fernlund (ettekandja), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ja E. Regan,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. jaanuari 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

olles 6. juuli 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) (edaspidi „PPG“) ja SNF SAS (edaspidi „SNF“) paluvad oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 25. septembri 2015. aasta otsuse kohtuasjas PPG ja SNF *vs*. ECHA (T-268/10 RENV, EU:T:2015:698, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), milles Üldkohus jättis rahuldamata nende tühistamishagi Euroopa Kemikaaliameti (ECHA) (edaspidi „kemikaaliamet”) 22. detsembri 2009. aasta otsuse peale, mis puudutab akrüülamiidi (EÜ nr 201-173-7) määratlemist Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1907/2006 (mis käsitleb kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist (REACH) ja millega asutatakse Euroopa Kemikaaliamet ning muudetakse direktiivi 1999/45/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 793/93, komisjoni määrus (EÜ) nr 1488/94 ning samuti nõukogu direktiiv 76/769/EMÜ ja komisjoni direktiivid 91/155/EMÜ, 93/67/EMÜ, 93/105/EÜ ja 2000/21/EÜ (ELT 2006, L 396, lk 1)), muudetud komisjoni 22. juuni 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 552/2009 (ELT 2009, L 164, lk 7) (edaspidi „REACH-määrus“) artiklis 57 nimetatud kriteeriumidele vastava ainena kooskõlas sama määruse artikliga 59 (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

2 REACH-määruse põhjendus 41 on sõnastatud järgmiselt:

„Rakendatavuse eesmärgil ja vaheainete erilist iseloomu arvestades tuleks nende ainete registreerimisele kehtestada erinõuded. Polümeerid tuleks vabastada registreerimisest ja hindamisest seniks, kuni praktilisel ja kuluefektiivsel viisil ning kindlatele tehnilistele ja kehtivatele teaduslikele kriteeriumidele tuginedes on võimalik välja valida sellised polümeerid, mis kujutavad endast riski inimeste tervisele või keskkonnale, ja need tuleks edaspidi registreerida.“

3 Selle määruse artikkel 2 „Kohaldamine“ näeb ette:

„1. Käesolevat määrust ei kohaldata järgmise suhtes:

[…]

c) isoleerimata vaheained;

[…]

8. Kohapeal kasutatavad isoleeritud vaheained ja transporditavad isoleeritud vaheained arvatakse välja

[…]

b) VII jaotisest.

9. II ja VI jaotise sätteid ei kohaldata polümeeride suhtes.“

4 Selle määruse artiklis 3 „Mõisted“ on sätestatud:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

15) *vaheaine* – aine, mida toodetakse ja kasutatakse või tarbitakse keemilistes protsessides eesmärgiga muuta see aine mõneks teiseks aineks (edaspidi „süntees“):
   a) *isoleerimata vaheaine* – vaheaine, mida ei eemaldata sünteesi jooksul tahtlikult (välja arvatud proovivõtuks) seadmetest, milles süntees toimub. Sellised seadmed hõlmavad reaktsioonianumat, selle lisaseadmeid ja mis tahes seadmeid, mille kaudu aine (ained) liigub (liiguvad) pideva voona või perioodiliselt, samuti torustikku aine ühest anumast teise üleviimiseks järgmise reaktsiooniastme jaoks; seadmed ei hõlma mahuteid ja teisi anumaid, milles ainet (aineid) pärast tootmist hoitakse;
   b) *kohapeal kasutatav isoleeritud vaheaine* – vaheaine, mis ei vasta isoleerimata vaheaine kriteeriumidele ja mille puhul vaheaine tootmine ja teise (teiste) aine (ainete) sünteesimine sellest vaheainest toimub ühes ja samas tegevuskohas, mida käitab üks või mitu juriidilist isikut;
   c) *transporditav isoleeritud vaheaine* – vaheaine, mis ei vasta isoleerimata vaheaine kriteeriumidele ja mida transporditakse tegevuskohtade vahel või tarnitakse teistesse tegevuskohtadesse;

16. *tegevuskoht* – tegevuse asukoht; juhul kui aine (ainete) tootjaid on rohkem kui üks, kasutatakse ühiselt teatud infrastruktuure ja seadmeid;

[…]“.

5 REACH-määruse artikkel 17 „Kohapeal kasutatavate isoleeritud vaheainete registreerimine“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kohapeal kasutatava isoleeritud vaheaine tootja, kes toodab ainet vähemalt ühe tonni aastas, esitab ametile kohapeal kasutatava isoleeritud vaheaine kohta registreerimisdokumendid.

2. Kohapeal kasutatava isoleeritud vaheaine registreerimisdokumendid sisaldavad kogu järgmist teavet sellises ulatuses, nagu tootjal on võimalik ilma lisakatseid tegemata esitada:

a) tootjat identifitseerivad andmed vastavalt VI lisa punktile 1;

b) vaheaine identifitseerimisandmed vastavalt VI lisa punktidele 2.1–2.3.4;

c) vaheaine klassifikatsioon vastavalt VI lisa punktile 4;

d) kättesaadav olemasolev teave vaheaine füüsikalis-keemiliste ning inimeste tervist või keskkonda mõjutavate omaduste kohta. Uuringute aruande kättesaadavuse korral esitatakse uuringu kokkuvõte;

e) kasutusala lühikirjeldus vastavalt VI lisa punktile 3.5;

f) üksikasjad kohaldatud riskijuhtimismeetmete kohta.

[…]

3. Lõiget 2 kohaldatakse ainult kohapeal kasutatavate isoleeritud vaheainete suhtes, kui tootja kinnitab, et ainet toodetakse ja kasutatakse ainult rangelt ohjatud tingimustes ning et aine on tehniliste vahenditega rangelt eraldatud kogu tema kasutustsükli jooksul. Kasutatakse selliseid ohjemeetmeid, millega vähendatakse aine emissiooni ja igasuguseid sellest tulenevaid kokkupuuteid.

Kui nimetatud tingimused ei ole täidetud, sisaldab registreerimistaotlus artiklis 10 kirjeldatud teavet.“

6 REACH-määruse artikkel 18 „Transporditavate isoleeritud vaheainete registreerimine“ sätestab:

„1. Transporditava isoleeritud vaheaine tootja või importija, kes toodab või impordib vaheainet vähemalt ühe tonni ainet aastas, esitab ametile registreerimisdokumendid transporditava isoleeritud vaheaine kohta.

2. Transporditava isoleeritud vaheaine registreerimisdokumendid sisaldavad kogu järgmist teavet:

a) tootjat või importijat identifitseerivad andmed vastavalt VI lisa punktile 1;

b) vaheaine identifitseerimisandmed vastavalt VI lisa punktidele 2.1–2.3.4;

c) vaheaine klassifikatsioon vastavalt VI lisa punktile 4;

d) kättesaadav olemasolev teave vaheaine füüsikalis-keemiliste ning inimeste tervist või keskkonda mõjutavate omaduste kohta. Uuringute aruande kättesaadavuse korral esitatakse uuringu kokkuvõte;

e) kasutusala lühikirjeldus vastavalt VI lisa punktile 3.5;

f) kohaldatud ja kasutajale soovitatud riskijuhtimismeetmeid käsitlev teave vastavalt lõikele 4.

[…]

3. Transporditava isoleeritud vaheaine, mille kogus ületab 1000 tonni aastas tootja või importija kohta, registreerimisdokumendid sisaldavad lisaks lõike 2 alusel nõutud teabele ka VII lisas kirjeldatud teavet.

Kõnealuse teabe kogumisel kohaldatakse artiklit 13.

4. Lõikeid 2 ja 3 kohaldatakse üksnes transporditavate isoleeritud vaheainete suhtes, kui tootja või importija tõendab ise või kinnitab, et kasutaja on talle tõendanud, et teis(t)e aine(te) süntees antud vaheainest toimub teistes tegevuskohtades järgmistel rangelt ohjatud tingimustel:

a) aine on tehniliste vahenditega rangelt eraldatud kogu tema kasutustsükli jooksul, mis hõlmab tootmist, puhastamist, seadmete puhastamist ja hooldust, proovi võtmist, analüüsimist, seadmete või anumate täitmist ja tühjendamist, jäätmete kõrvaldamist või puhastamist ja ladustamist;

b) kasutatakse selliseid ohjemeetmeid, millega vähendatakse aine emissiooni ja igasuguseid sellest tulenevaid kokkupuuteid;

c) ainet käsitleb üksnes nõuetekohaselt koolitatud ja volitatud personal;

d) koristamise ja hoolduse puhul kasutatakse enne süsteemi avamist ja sellesse sisenemist erimenetlusi, näiteks puhastamist ja pesemist;

e) õnnetusjuhtumite ja jäätmete tekkimise puhul kasutatakse emissiooni ja sellest tuleneva kokkupuute minimeerimiseks puhastamise või koristamise ja hoolduse jooksul ohjemeetmeid;

f) aine käitlemise menetlused on hästi dokumenteeritud ning tegevuskoha käitaja range järelevalve all.

Kui esimeses lõigus nimetatud tingimused ei ole täidetud, sisaldab registreerimistaotlus artiklis 10 kirjeldatud teavet.“

7 REACH-määruse VII jaotises „Autoriseerimine“ asuvad eelkõige selle määruse artiklid 56–64.

8 Määruse artikli 56 „Üldsätted“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Tootja, importija või allkasutaja ei vii ainet kasutamiseks turule ega kasuta seda ise, kui see aine on kantud XIV lisasse, välja arvatud järgmistel juhtudel:

a) aine või segu või toote koostises esineva aine selline kasutusala, milleks ainet turule viiakse või milleks ta ise ainet kasutab, on autoriseeritud vastavalt artiklitele 60–64, või

b) aine või segu või toote koostises esineva aine selline kasutusala, milleks ainet turule viiakse või milleks ta ise ainet kasutab, on vabastatud XIV lisas esitatud autoriseerimisnõudest vastavalt artikli 58 lõikele 2, või

[…]“.

9 Nimetatud määruse artikli 57 „XIV lisasse kantavad ained“ sõnastus on järgmine:

„Järgmised ained võib kanda XIV lisasse artiklis 58 sätestatud korras:

a) ained, mis vastavalt direktiivi 67/548/EMÜ kriteeriumidele klassifitseeritakse 1. või 2. kategooria kantserogeenseteks aineteks;

b) ained, mis vastavalt direktiivi 67/548/EMÜ kriteeriumidele klassifitseeritakse 1. või 2. kategooria mutageenseteks aineteks;

c) ained, mis vastavalt direktiivi 67/548/EMÜ kriteeriumidele klassifitseeritakse 1. või 2. kategooria reproduktiivtoksilisteks aineteks;

d) ained, mis vastavalt käesoleva määruse XIII lisas sätestatud kriteeriumidele on püsivad, bioakumuleeruvad ja toksilised;

e) ained, mis vastavalt käesoleva määruse XIII lisas sätestatud kriteeriumidele on väga püsivad ja väga bioakumuleeruvad;

f) ained, millel on endokriinseid häireid põhjustavad omadused või millel on püsivad, bioakumuleeruvad ja toksilised omadused või väga püsivad ja väga bioakumuleeruvad omadused ning mis ei vasta punktide d või e kriteeriumidele, mille kohta on olemas teaduslikud andmed, et nad võivad avaldada inimeste tervisele või keskkonnale tõsist mõju, mis põhjustab samaväärset ohtu kui punktides a–e loetletud ainete poolt avaldatav mõju, ning mis määratakse kindlaks üksikjuhtumipõhiselt artiklis 59 sätestatud korras.“

10 REACH-määruse artikkel 59 „Artiklis 57 osutatud ainete määratlemine“ sätestab:

„1. Käesoleva artikli lõigetes 2–10 sätestatud korda kohaldatakse artiklis 57 osutatud kriteeriumidele vastavate ainete määratlemiseks ja loetelu koostamiseks kandidaatainetest, mis lõpptulemusena kantakse XIV lisasse. […]

[…]

3. Mis tahes liikmesriik võib koostada vastavalt XV lisale toimikud ainete kohta, mis tema arvates vastavad artiklis 57 sätestatud kriteeriumidele, ning edastada selle ametile. […]

[…]

7. Märkuste tegemise või saamise korral suunab amet toimiku liikmesriikide komiteele 15 päeva jooksul alates lõikes 5 osutatud 60-päevase perioodi lõppemisest.

8. Kui liikmesriikide komitee jõuab 30 päeva jooksul alates toimiku suunamisest aine määratlemise suhtes ühehäälsele kokkuleppele, lisab amet aine lõikes 1 osutatud loetellu. Amet võib lisada nimetatud aine oma soovitusse, mille ta esitab artikli 58 lõike 3 kohaselt.

9. Kui liikmesriikide komitee ei jõua ühehäälsele kokkuleppele, koostab komisjon aine määratlemist käsitleva ettepaneku eelnõu kolme kuu jooksul alates liikmesriikide komitee arvamuse saamisest. Lõplik otsus aine määratlemise kohta võetakse vastu artikli 133 lõikes 3 sätestatud korras.

10. Amet avaldab lõikes 1 osutatud loetelu oma veebilehel ja ajakohastab seda viivitamata pärast seda, kui on tehtud otsus aine loetellu kandmise kohta.“

11 REACH-määruse artiklid 60–64 puudutavad autoriseerimismenetlust.

12 Komisoni 14. aprilli 2011. aasta määruses nr 366/2011, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 1907/2006 XVII lisa (akrüülamiid) (ELT 2011, L 101, lk 12), nähakse ette sellesse tabelisse kande 60 lisamine:

„60. CASi nr 79-06-1	Ei tohi turule viia ega kasutada ainena ega segu koostisainena mörtides, kui nimetatud aine sisaldus on 0,1 massiprotsenti või rohkem, pärast 5. novembrit 2012.“

Vaidluse taust

13 Vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 1–10 ilmneb, et kemikaaliamet lisas vaidlusaluse otsusega akrüülamiidi nende ainete nimekirja, mis tuleb kanda REACH-määruse XIV lisasse, kuna tegu on ainega, mida klassifitseeritakse 2. kategooria kantserogeeni ja 2. kategooria mutageenina.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

14 PPG ja SNF esitasid 10. juunil 2010 hagi vaidlusaluse otsuse tühistamiseks.

15 21. septembri 2011. aasta määrusega kohtuasjas PPG ja SNF *vs.* ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), jättis Üldkohus PPG ja SNFi hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

16 Euroopa Kohus tühistas 26. septembri 2013. aasta kohtuotsusega PPG ja SNF *vs.* ECHA (C-625/11 P, EU:C:2013:594) 21. septembri 2011. aasta kohtumääruse PPG ja SNF *vs.* ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), saatis asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks ja jättis kohtukulude küsimuse edaspidiseks lahendamiseks.

17 Madalmaade Kuningriik ja komisjon esitasid menetlusse astuja seisukohad vastavalt 16. septembril 2014 ja 17. septembril 2014.

18 Vaidlustatud kohtuotsusega lükkas Üldkohus tagasi kemikaaliameti esitatud vastuvõetamatuse vastuväite, jättis PPG ja SNFi hagi rahuldamata ning mõistis viimastelt välja kohtukulud.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

19 PPG ja SNF paluvad Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– tühistada vaidlusalune otsus või teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule, ja

– mõista kohtukulud välja kemikaaliametilt.

20 Kemikaaliamet palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja PPG-lt ja SNFilt.

21 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

Apellatsioonkaebus

Esimene väide

Poolte argumendid

22 PPG ja SNF väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, tõlgendades ebaõigesti mõistet „vaheaine“, mis on sätestatud REACH-määruse artikli 3 punktis 15. Üldkohus olevat vaidlustatud kohtuotsuse punktides 54–58 ja 66–68 lisanud tingimuse, mida nimetatud sättes ei olnud ette nähtud. Nimetatud täiendav tingimus piirab mõiste „vaheaine“ üksnes nende ainetega, mille „peamine eesmärk“ keemilises protsessis on toota teist ainet. Selle täienduse tagajärjel välistatakse vaheainete kategooriast kõik ained, mida on sünteesitud eesmärgiga teostada kindlat funktsiooni, mis vastab selle aine lõppkasutusele.

23 Üldkohtu tõlgenduse tagajärjel keeldutakse vaheainena kvalifitseerimast akrüülamiidi, mida kasutatakse polüakrüülamiidi saamiseks hermetiseerimise eesmärgil. Nimetatud keeldumise põhjendus on seotud asjaoluga, et taolises olukorras akrüülamiidi „ei kasutata eesmärgiga toota“ polüakrüülamiidi, vaid et see on nimetatud monomeeri „lõppkasutamine“.

24 Selle tõlgenduse tagajärjel keeldus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 56–58 vaheaineks kvalifitseerimast akrüülamiidi, mida kasutatakse polüakrüülamiidi tootmiseks, kui viimast kasutatakse seejärel elektroforeesi geelide valmistamiseks, kuna selle muutmise lõppeesmärk ei ole polüakrüülamiidi tootmine, vaid molekulide analüütiline eraldamine elektroforeesi teel.

25 Nii toimides on Üldkohus segamini ajanud ühelt poolt akrüülamiidi kasutamise polüakrüülamiidi tootmiseks ja teiselt poolt polüakrüülamiidi kasutusotstarbe, st hermeetikuna ja elektroforeesis kasutamise. Üldkohus samastas algse aine töötlemise „peamise eesmärgi“ ja sünteesitud aine „peamise kasutamise“.

26 Keeldudes määratlemast monomeeri vaheainena, on Üldkohus vaikimisi järeldanud, et see aine eksisteerib edasi ka pärast polümerisatsiooni, vastupidi sellele, mida järeldas Euroopa Kohus oma 7. juuli 2009. aasta kohtuotsuse S.P.C.M. jt (C-558/07, EU:C:2009:430) punktis 34.

27 PPG ja SNF väidavad, et Üldkohtu tõlgendus on vastuolus REACH-määruse eesmärgiga ja kemikaaliameti dokumendiga „Vaheainete juhend“ (dokument ECHA-2010-G-17-FR). Vaheainete suhtes kehtib erikord eelkõige praktilistel põhjustel, mis on esitatud nimetatud määruse põhjenduses 41, ja seda iseloomustavad esiteks nimetatud määruse artiklites 17 ja 18 kehtestatud registreerimise eritingimused ning teiseks sama määruse VII jaotisest tehtud erand.

28 Selle erandkorra mõte on, et kokkupuude nende ainetega on piiratud, mis omakorda tähendab, et võrreldes teiste ainetega on risk nende puhul väiksem.

29 Kemikaaliamet ja komisjon vaidlevad PPG ja SNFi argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

30 Määramaks kindlaks, kas esimene väide, et on rikutud õigusnormi REACH-määruse artikli 3 punktis 15 määratletud mõiste „vaheaine“ tõlgendamisel, on põhjendatud, tuleb meelde tuletada, et selles määruses kasutatakse mõistet „vaheaine“ nimisõnana, mis märgib teatud aineid, millele nende kasutamise tõttu kohaldatakse erikorda, mida iseloomustab nimetatud määruses sätestatud teatud kohustuste leevendamine.

31 Vastavalt REACH-määruse artikli 3 punktis 15 esitatud määratlusele kohaldatakse mõistet „vaheaine“ ainele, mida toodetakse ja kasutatakse või tarbitakse eesmärgiga muuta see aine mõneks teiseks aineks keemilise protsessi teel, mida nimetatakse „sünteesiks“.

32 Täiendavalt jagatakse REACH-määruse artikli 3 punktis 15 vaheained kolmeks kategooriaks. Esimene neist on „isoleerimata vaheaine“ ja see käsitleb vaheainet, mida ei eemaldata tahtlikult seadmetest, milles tema suhtes süntees toimub. REACH-määrust ei kohaldata nimetatud määruse artikli 2 lõike 1 punkti c alusel nimetatud esimesele kategooriale. Teine kategooria „kohapeal kasutatav isoleeritud vaheaine“ hõlmab kõiki vaheaineid, mille tootmine ja süntees toimub samas tegevuskohas. Kolmas kategooria „transporditav isoleeritud vaheaine“ puudutab kõiki vaheaineid, mida transporditakse tegevuskohtade vahel. REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punkti b alusel ei kohaldata selle määruse VII jaotist teise ja kolmanda kategooria vaheainetele.

33 Neist asjaoludest ilmneb, et REACH-määruse artikli 3 punktiga 15 kehtestatakse kolm tingimust, et ainet saaks lugeda vaheaineks. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 56, puudutab esimene tingimus vaheaine tootmise ja kasutamise eesmärki, milleks on vaheaine muutmine teiseks aineks. Teine tingimus puudutab selle muutmise asetleidmise tehnilist viisi, see tähendab keemilist protsessi, mida nimetatakse „sünteesiks“. Kolmas tingimus piirab mõiste „vaheaine“ ulatust selliste ainete kasutamisega, mis jäävad kontrollitud keskkonda, kas siis seadmesse, milles see sünteesiti, või tegevuskohta, kus toimus tootmine ja süntees või kuhu seda transporditi, kusjuures REACH-määruse artikli 3 punktis 16 on mõiste „tegevuskoht“ määratletud kui „tegevuse asukoht“, kuhu on paigaldatud infrastruktuur ja seadmed.

34 Siinses asjas leidis Üldkohus eelmises punktis kirjeldatud kahe esimese tingimuse kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66, et „[REACH-]määruse […] artikli 3 punktis 15 sätestatud vaheaine määratlusest [ilmneb], et aine määratlemine vaheainena sõltub selle tootmise eesmärgist ja selle kasutamisest. [S]elle määratluse kohaselt [on] vaheaine aine, mida toodetakse ja kasutatakse või tarbitakse keemilistes protsessides eesmärgiga viia läbi süntees“. Selle hinnanguga, mida sisuliselt korrati vaidlustatud kohtuotsuse punktides 67 ja 68, tõlgendas Üldkohus õigesti mõistet „vaheaine“, ja vastupidi PPG ja SNFi väidetele ei rikkunud sellega seoses õigusnormi.

35 Etteheited vaidlustatud kohtuotsuse punktide 50–58 kohta, mis puudutavad Üldkohtu hinnangut esimeses astmes esitatud hagi vastuvõetavusele, kritiseerivad sisuliselt põhjendusi, mille alusel Üldkohus keeldus järeldamast, et akrüülamiidi kasutatakse eranditult vaheainena. Sellega seoses, olles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 sedastanud, et 99,9% akrüülamiidist kasutatakse vaheainena, märkis Üldkohus ülejäänud osas, et selle aine kasutamist mördisegudes ja elektroforeesi geelide valmistamiseks ei saa lugeda vaheainena kasutamiseks.

36 Mis puudutab mördisegusid, siis järeldas Üldkohus sisuliselt, et ehkki akrüülamiidi kasutamine tähendab selle aine keemilist muutmist polüakrüülamiidiks, siis ei olnud selle protsessi peamine eesmärk toota polüakrüülamiidi, vaid saavutada hermeetiku funktsiooni, mis vaidlustatud kohtuotsuse punkti 52 kohaselt seisneb eelkõige vee sissetungimiskohtade kinnikatmises, betoonrajatiste parandamises ja niiskuskahjude tõrjes.

37 Üldkohus järeldas niisiis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 54, et „[REACH-]määruse […] artikli 3 punktis 15 esitatud määratluse kohaselt [on] vaheaine aine, mida toodetakse ja kasutatakse või tarbitakse keemilistes protsessides eesmärgiga viia läbi süntees. Käesolevas asjas vastab tõele, et akrüülamiidil põhinevat hermeetikut kasutatakse ühe teise aine valmistamisel, mille käigus ta ise muudetakse selleks teiseks aineks, st polümeeriks. Siiski, nagu kinnitab kemikaaliamet, ei kasutata akrüülamiidi eesmärgiga, et see ise oleks sünteesi objekt [REACH-]määruse […] artikli 3 punkti 15 tähenduses. Seda ei kasutata eesmärgiga toota seda teist ainet, vaid keemilise protsessi peamine eesmärk on veekindla aine loomine, mis tekib, kui akrüülamiidil põhinev hermeetik polümeriseeritakse. Polümerisatsiooni käigus tahkestub see veekindlaks jäigaks geeliks, mida kasutatakse hermetiseerimise teostamisel. Akrüülamiidi kui hermeetiku kasutamine ei ole seega vaheaine kasutamine, vaid aine lõppkasutamine“.

38 Siiski tuleb märkida, et kuna aine valmistamise ja kasutamise või tarbimise käigus taotletud eesmärk on muuta see mingiks muuks aineks, on täidetud nimetatud määruse artikli 3 punktist 15 tulenev esimene tingimus aine määratlemiseks „vaheaineks“. REACH-määruse artikli 3 punktis 15 ei ole ühtegi täiendavat kriteeriumi, mis võimaldaks aineid eristada selle eesmärgi peamise või kaasneva laadi alusel, ega uurida, kas keemiline protsess, mille käigus aine muudetakse teiseks aineks, läheb segamini nimetatud aine lõppkasutusega.

39 Kuna Üldkohus ei nõustunud akrüülamiidi määratlema „vaheaineks“ protsessis, mille käigus muudetakse see polüakrüülamiidiks, et seda hermeetikuna kasutada, on Üldkohus lisanud tingimuse, mida REACH-määruse artikli 3 punktis 15 ei ole sätestatud, ning on nimetatud sätet valesti tõlgendanud.

40 Siiski ei oma see õigusnormi rikkumine mõju vaidlustatud kohtuotsuse kehtivusele, kuna see puudutab täiendavaid põhjendusi. Nimelt järgnevad apellatsioonkaebuse esimese väite esemeks olevates vaidlustatud kohtuotsuse punktides 50–58 esitatud põhjendused, mis puudutavad esimeses astmes esitatud hagi vastuvõetavust, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 43 esitatud vaidlustamata järeldusele, et vaidlusalune otsus võib otsest mõju avaldada selle aine tarnijate õiguslikule olukorrale. Nimetatud otsene mõju tuleneb REACH-määruse artikli 31 lõike 9 punktis a sätestatud teavitamiskohustusest, kuna REACH-määruse artiklis 59 käsitletud menetluse kohaselt aine tuvastamine on uus teave, mis võib tekitada neile tarnijatele kohustuse ajakohastada viidatud artiklis 31 käsitletud ohutuskaart. Sellest tuleneb, et apellatsioonkaebuse esimene väide, mis puudutas vaidlustatud kohtuotsuse punkte 50–58, on edutu.

41 Kõiki eelnevaid kaalutlusi arvestades tuleb esimene väide osalise põhjendamatuse ja osalise edutuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

42 Apellatsioonkaebuse teise väitega, mis on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 64–71 ja 77 vastu, heidavad PPG ja SNF Üldkohtule ette, et kohus ei võtnud seisukohta nende etteheite suhtes, et ta on rikkunud REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punkti b ja seega oma põhjendamiskohustust. Vaidlustatud kohtuotsuses ei ole põhjendusi, miks selles sättes selge sõnastusega esitatud erand ei hõlma nimetatud määruse artiklit 59.

43 Kemikaaliamet ja komisjon väidavad, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused on piisavad.

Euroopa Kohtu hinnang

44 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast ilmneb, et Üldkohtul lasuv põhjendamiskohustus paneb talle kohustuse näidata selgelt ja üheselt oma arutluskäiku, võimaldamaks huvitatud isikutel tehtud kohtuotsuse põhjendusi mõista ja Euroopa Kohtul oma kohtulikku kontrolli teostada (vt eelkõige kohtuotsus, 7.1.2004, Aalborg Portland jt *vs.* komisjon, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 372, ja kohtumäärus, 1.6.2017, Universidad Internacional de la Rioja *vs.* EUIPO, C-50/17 P, ei avaldata, EU:C:2017:415, punkt 12).

45 Siinses asjas esitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 PPG ja SNFi argumendid REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punkti b rikkumise kohta ning seejärel punktides 64–71 põhjendused, mille alusel Üldkohus leidis, et need argumendid ei ole põhjendatud.

46 Seega ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustest selgelt ja üheselt Üldkohtu arutluskäik talle esitatud hagi esimese väite tagasilükkamiseks.

47 Niisiis tuleb apellatsioonkaebuse teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

48 Kolmas väide on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 64–71 ja 77 vastu ning PPG ja SNF väidavad, et REACH-määruse tõlgendus, millest Üldkohus lähtus, kui ta keeldus järeldamast, et vaheained on vabastatud sama määruse artiklis 59 sätestatud määratlemise menetlusest, on ilmselgelt vastuolus nimetatud määruse artikli 2 lõike 8 punktiga b. Viidatud säte käsitleb nimetatud määruse kogu VII jaotist ilma erandita. Kui liidu seadusandja oleks soovinud välistada määratlemise menetluse vaheainetele ette nähtud erandi kohaldamisalast, oleks ta selle kohta andnud selge sätte. Kuna nimetatud sätte sõnastus ei ole sugugi ebamäärane, ei ole tarvis kasutada muid tõlgendusmeetodeid kui grammatiline tõlgendamine.

49 PPG ja SNF väidavad, et kuna Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 65, et REACH-määruse artikli 59 alusel võib kõigi vaheainete suhtes, mida saab „aineks“ määratleda, kohaldada selles sättes ette nähtud määratlemise menetlust, ehkki see artikkel 59 kuulub REACH-määruse VII jaotisesse, siis on Üldkohus nimetatud artiklit rikkunud. Asjaolu, et ainel on nimetatud määruse artiklis 57 käsitletud väga ohtlikud olemuslikud omadused, ei anna kemikaaliametile õigust seda määrust rikkuda.

50 PPG ja SNFi sõnul on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 Üldkohtu poolt REACH-määruse artiklile 59 antud tõlgendus vale. Ainet on võimalik lisada kandidaatainete loetellu, täpsustades, et see lisamine ei mõjuta nimetatud aine kasutamist vaheainena. Kuna vaheaineid ei lisata nimetatud määruse XIV lisasse, ei ole põhjust kanda neid loetellu, mille eesmärk on aineid lisada.

51 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 69 Üldkohtu poolt tehtud järeldus, et REACH-määruse artikkel 57 puudutab ainete olemuslikke omadusi, ei oma tähtsust nimetatud määruse artikli 2 lõike 8 punkti b kohaldamisel.

52 Kemikaaliamet ja komisjon vaidlevad PPG ja SNFi argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

53 Apellatsioonkaebuse kolmandale väitele vastamiseks tuleb meelde tuletada konteksti, milles REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktis b ette nähtud erandit kohaldatakse.

54 Nimetatud määruse artikli 1 lõike 1 kohaselt on määruse eesmärk tagada inimeste tervise ja keskkonna kaitstuse kõrge tase, kaasa arvatud ohtlike ainete hindamise alternatiivsete meetodite edendamine, ning samuti ainete vaba ringlus siseturul, edendades samas konkurentsivõimet ja innovatsiooni. Selleks näeb sama määrus ette keemiliste ainete ühtse kontrollisüsteemi, mis hõlmab nende ainete registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja nende ainete võimalikke kasutuspiiranguid (vt muu hulgas kohtuotsus, 15.3.2017, Polynt *vs.* ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, punkt 20).

55 Nagu on muu hulgas rõhutatud REACH-määruse põhjendustes 69 ja 70, pöörab määrus „väga ohtlikele“ ainetele erilist tähelepanu. Nende ainete suhtes on kohaldatav määruse VII jaotises ette nähtud autoriseerimiskord. Nimetatud määruse artiklist 55 nähtub, et autoriseerimiskorra eesmärk on „tagada siseturu hea toimimine, tagades seejuures väga ohtlikest ainetest tulenevate riskide asjakohase ohjamise ja nende ainete järkjärgulise asendamise sobivate alternatiivsete ainete või tehnoloogiatega, kui need on majanduslikult sobivad ja tehniliselt rakendatavad“ (vt eelkõige kohtuotsus, 15.3.2017, Polynt *vs.* ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, punkt 21).

56 Autoriseerimiskorra esimene etapp on väga ohtlike ainete määratlemine vastavalt REACH-määruse artiklis 57 kehtestatud kriteeriumidele. Teine etapp on nende ainete kandmine autoriseerimisele kuuluvate ainete loetellu, mis moodustab määruse XIV lisa, ning kolmas ja viimane etapp puudutab menetlust, mis vajaduse korral viib väga ohtliku aine autoriseerimiseni (vt eelkõige kohtuotsus, 15.3.2017, Polynt *vs.* ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, punkt 22).

57 Kooskõla tagamiseks REACH-määruse VII jaotises ette nähtud autoriseerimiskorra ja muude liidu seadusandlike või määrusandlike sätete vahel, mille eesmärk on kaitsta inimeste tervist või keskkonda keemiliste ainete kasutamisest tulenevate riskide eest, lubab sama määruse artikli 58 lõige 2 vabastada teatavad kasutusalad või kasutuskategooriad autoriseerimise nõudest „eeldusel, et risk on nõuetekohaselt ohjatud ühenduse olemasolevate [spetsiifiliste] õigusaktide alusel, millega kehtestatakse aine kasutamisele miinimumnõuded seoses inimeste tervise või keskkonna kaitsega.“ See vabastamise mehhanism viitab lahutamatule seosele aine ja selle kasutusalade või kasutuskategooriate vahel (kohtuotsus, 13.7.2017, VECCO jt *vs.* komisjon, C-651/15 P, EU:C:2017:543, punktid 30 ja 37).

58 Peale REACH-määruse artikli 58 lõikes 2 tehtud konkreetse vabastuse kehtestatakse selle määruse artikli 2 lõike 8 punktis b üldine vabastus, mille kohaselt „[k]ohapeal kasutatavad isoleeritud vaheained ja transporditavad isoleeritud vaheained arvatakse välja […] [nimetatud määruse] VII jaotisest“.

59 Kui viimati nimetatud sätet grammatiliselt tõlgendada, nagu teevad PPG ja SNF, peaks see viima järelduseni, et mis tahes kohapeal kasutatav isoleeritud vaheaine ja transporditav isoleeritud vaheaine on sellel põhjusel automaatselt arvatud välja kõigist REACH-määruse VII jaotise sätetest. Niisiis ei

kehtiks sellisele ainele nimetatud määruse artiklis 59 sätestatud määratlemise menetlus, ja seda vaatamata sellele, et aine oma olemusliku omaduse tõttu kuulub selle määruse artikli 57 alla ja seda tuleks seetõttu lugeda väga ohtlikuks. Samuti ei kohaldataks taolisele ainele REACH-määruse VII jaotise 2. ja 3. peatükis käsitletud autoriseerimismenetlust.

60 Selline grammatiline tõlgendamine on ilmselgelt vastuolus REACH-määruse eesmärgiga kaitsta tervist ja keskkonda, mida meenutati käesoleva kohtuotsuse punktides 54 ja 55. Pealegi on see vastuolus nimetatud määruse ülesehitusega.

61 Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 85–87, tuleneb REACH-määruse artikli 3 punkti 15 (mis määratleb mõiste „vaheaine“) ja selle määruse VII jaotise sätete koostoimes tõlgendamisest, et määruse artikli 2 lõike 8 punktis b sätestatud väljaarvamist tuleb lugeda vaid kohapeal kasutatavate isoleeritud vaheainete ja transporditavate isoleeritud vaheainete kasutusega seotud väljaarvamiseks. See väljaarvamine ei kehti niisiis VII jaotise sätetele, mis reguleerivad aineid seoses muude teguritega kui nende kasutusalad või kasutuskategooriad.

62 Sellest tulenevalt puudutab REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktis b sätestatud erand üksnes selle määruse VII jaotise 2. ja 3. peatükis ette nähtud autoriseerimismenetlust. Selle menetluse eesmärk on nimelt piirata konkreetse väga ohtliku aine puhul kasutusalasid ja kasutuskategooriaid, millele võib autoriseeringu anda, ilma et see mõjutaks eelkõige REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktis b esitatud üldist erandit.

63 Seevastu ei kehti see erand REACH-määruse VII jaotise sätetele, mis reguleerivad aineid nende olemuslike omaduste põhjal. Nimetatud määruse artikli 2 lõike 8 punktiga b ei ole seega vastuolus, kui aine võidakse määratleda väga ohtliku ainena nende kriteeriumide põhjal, mis on sätestatud viidatud määruse artiklis 57, ja seda isegi siis, kui ainet kasutatakse kohapeal kasutatava isoleeritud vaheainena või transporditava isoleeritud vaheainena.

64 Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 83, ilmneb REACH-määruse ettevalmistavatest materjalidest, et ühelt poolt autoriseerimismenetluse ning teiselt poolt erandi, mis on tehtud kohapeal kasutatava isoleeritud vaheainena või transporditava isoleeritud vaheainena kasutatud ainetele, vahelise seose mõte seisneb selles, et need kasutusalad ei ole oma laadi poolest probleemsed ning neid võib seetõttu välja arvata autoriseerimismenetlusest.

65 Seetõttu võis Üldkohus õigusnormi rikkumata järeldada vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66, et „[REACH-]määruse […] artikli 3 punktis 15 sätestatud vaheaine määratlusest [ilmneb], et aine määratlemine vaheainena sõltub selle tootmise eesmärgist ja selle kasutamisest. Nagu juba meelde tuletati […], siis on selle määratluse kohaselt vaheaine aine, mida toodetakse ja kasutatakse või tarbitakse keemilistes protsessides eesmärgiga viia läbi süntees. Kuna mis tahes ainet võib põhimõtteliselt toota ja kasutada või tarbida keemilistes protsessides eesmärgiga […] viia läbi süntees, siis asjaolu, et teatud ainel on kindlas olukorras vaheaine staatus, ei saa välistada seda ainet määratlemise menetlusest, mis on ette nähtud [selle] määruse […] artiklis 59.“

66 Kuna see õiguslik põhjendus on piisav, et seaduslikult põhjendada esimeses astmes esitatud esimese väite tagasilükkamist, siis ilmneb sellest, et apellatsioonkaebuse kolmas väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, et on tehtud ilmne hindamisviga

Poolte argumendid

67 PPG ja SNF heidavad Üldkohtule ette, et see lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–79 tagasi argumendid, milles nad väitsid, et kemikaaliamet on teinud ilmse hindamisvea, jättes arvestamata andmetega, mis on esitatud REACH-määruse XV lisa kohaselt koostatud toimikus. Nimelt leidis Üldkohus, et selle määruse XV lisas esitatud andmed ei olnud asjassepuutuvad, et määratleda ainet selle määruse artikli 59 järgses menetluses.

68 See seisukoht on väär. Nimelt on sellise toimiku koostamine aine autoriseerimismenetluse esimene etapp ning see peaks sisaldama kogu asjassepuutuvat teavet, et määrata kindlaks, kas aine tuleb lisada kandidaatainete loetellu ja REACH-määruse XIV lisasse. Vastavalt selle määruse XV lisale peab aine olemuslike omaduste all esitama kasutamise, kokkupuute, alternatiivsete ainete ja riskide alase teabe.

69 Siinses asjas ilmneb kemikaaliametile kättesaadavatest asjaoludest, et akrüülamiidi kasutatakse üksnes vaheainena. PPG ja SNFi sõnul oli kemikaaliametil kohustus hinnata neid asjaolusid hoolikalt ja erapooletult (kohtuotsus, 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14). Viidatud asjaolud tõendasid, et REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktis b sätestatud erandi kohaldamise tingimused olid täidetud.

70 Kemikaaliamet ja komisjon vaidlevad sellele argumentatsioonile vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

71 Nii nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 63 on märgitud, ei ole REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktiga b vastuolus see, kui ainet võidakse määratleda väga ohtliku ainena nende kriteeriumide põhjal, mis on sätestatud nimetatud määruse artiklis 57, ja seda isegi siis, kui ainet kasutatakse kohapeal kasutatava isoleeritud vaheainena või transporditava isoleeritud vaheainena.

72 Üldkohus ei ole seega õigusnormi rikkunud, kui ta märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 69, et „isegi kui [Madalmaade Kuningriigi poolt selle määruse XV lisa alusel koostatud] toimikus mainiti näiteid kõnealuse aine kasutamisest üksnes vaheainena, siis ei oleks see asjassepuutuv, et määratleda akrüülamiidi kui väga ohtlikku ainet, mis vastab [selle] määruse […] artiklis 57 esitatud kriteeriumidele, kuna kõnealune teave ei puuduta akrüülamiidi olemuslikke omadusi.“

73 Samal põhjusel ei ole õigusnormi rikutud ka analoogsetes põhjendustes, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70 ja 77.

74 Seega tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Viies ja kuues väide

Poolte argumendid

75 Viienda väitega kritiseerivad PPG ja SNF vaidlustatud kohtuotsuse punkti 93, milles Üldkohus lükkas tagasi nende argumendid proportsionaalsuse põhimõtte rikkumise kohta. Nad leiavad, et vaidlusaluse otsusega võrreldes esines vähem piirav alternatiiv, mis seisnes akrüülamiidi lisamises kandidaatainete loetellu, tingimusel et nimetatud määratlemine ja loetellu lisamine ei avaldanud mõju aine kasutamisele vaheainena.

76 Kuuenda väitega märgivad PPG ja SNF, et vaidlustatud kohtuotsuse punkti 93 on ebapiisavalt põhjendatud.

77 Kemikaaliamet ja komisjon vaidlevad neile argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

78 Nii nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 62 märgiti, on REACH-määruse VII jaotise 2. ja 3. peatükis ette nähtud autoriseerimismenetluse eesmärk piirata konkreetse väga ohtliku aine puhul kasutusalasid ja kasutuskategooriaid, millele võib autoriseeringu anda, ilma et see mõjutaks eelkõige REACH-määruse artikli 2 lõike 8 punktis b esitatud üldist erandit.

79 Neil asjaoludel tähendaks see, kui aine kantakse nende ainete loetellu, mis on määratletud, et neid hiljem lisada selle määruse XIV lisasse, koos märkega, et see kanne ei mõjuta sama määruse artikli 2 lõike 8 punkti b alusel vabastuse saanud kasutusalasid, üksnes juba REACH-määrusest tuleneva kordamist. Nii nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 116, ei omaks selline meede proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamisel mingit tähendust.

80 Sellest tuleneb, et lükates vaidlustatud kohtuotsuse punktis 93 tagasi PPG ja SNFi argumendid põhjendusega, et „seadusandja kehtestas erinormid vaheainete kohta [REACH-määruse] artikli 2 lõike 1 punktis c ja artikli 2 lõike 8 punktis b“, ei ole Üldkohus õigusnormi rikkunud ning on täitnud oma põhjendamiskohustust.

81 Seetõttu tuleb viies ja kuues väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

82 Kõikidest eeltoodud kaalutlustest järeldub, et apellatsioonkaebus tuleb tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

83 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

84 Kodukorra artikli 140 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluse suhtes, kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

85 Kuna kemikaaliamet on PPG-lt ja SNFilt kohtukulude väljamõistmist nõudnud ning viimased on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud neilt välja mõista.

86 Jätta esimeses astmes menetlusse astunud Madalmaade Kuningriigi ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

2. **Jätta Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) ja SNF SAS-i kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja Euroopa Kemikaaliameti (ECHA) kohtukulud.**

3. **Jätta Madalmaade Kuningriigi ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad